

Γιὰ νὰ δροσαίνω ἀπ' τὸν καρπὸ τὸν ὄριμο τὰ χεῖλια
Τόσο εἶν' ἡ θλίψη μου ἄγουρη καὶ ἡ δίψα μου μεγάλη!

Περ. «Ἀκρίτας», Τόμ. Α' 1904, σελ. 318-19.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

* Ὡ φῶς, τὰ μάτια μου ποθεῖς κι' ἐγὼ τὸν ἑαυτὸ μου
Παθῶ στὸ μέγα φάντασμα πού βλέπω στὸ βυθὸ σου.
Καὶ ἀκολουθῶς μερόνυχτα τὸ δρόμο τὸ δικό μου.
Ὁ Ἰσκιος πού ἀπλώνω, σὲ βοηθᾷ στὸ μέγα μυστικό σου».

Στοὺς κάμπους τοὺς Ἀρκαδικούς, ὁ νοῦς μου βλέπει τώρα.
Μ' αἶμα τὰ ρόδα ἐπότισαν ὦ ἀτρόμητη ζωή,
Καὶ τί δὲν κρυφοτραγουδάει, τί δὲ μετράει τὴν ὥρα
Τί δὲ ρουφάει στερνὴ φορὰ τὴν κάθε ἀναπνοή;

Στοὺς κάμπους τοὺς Ἀρκαδικούς, τὰ ποίμνια βλέπω πέρα·
Τὰ κριάρια χρυσοκέρατα παλεύουνε μέ ὄρμη
Τοῦ πόθου. Ὁ ἥλιος χύνεται στὸν τρισβαθὸν αἰθέρα·
Τῆ χάρη του σὲ ποιά μεριά ν' ἀπλώσῃ τὸ κορμί;

Τὴν πανοπλία τῆ βαρυὰν ἐγκρέμισα τοῦ ἀγέρα·
Τὸν πέπλο του τὸν ἔσυρα δὲ μοῦ ἦτανε κρυφός,
Τὸν ἔσκισαν τὰ χέρια μου κ' ἔφεξε μιὰν ἡμέρα
Μιά μὲ περισσότερο, σὰν τῶν ματιῶν μου φῶς!

Περ. «Ἀκρίτας», Τόμ. Β' 1904, σελ. 340.

ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΑ

Στὸν Μιλτωνα Βουτυρᾶν

Πέτρα τοῦ ἀνάθρισες νερὸ καὶ γλυκομουρμουρίζεις
Ἀπ' τῶν ὀνείρων τοῦ Μωϋσῆ τῆ μυστικῆ πηγῆ,
Ὡς τοῦ Θεοκρίτου τοὺς ρυθμοὺς καὶ δλόγυρα ποτίζεις
Τῆ χλόῃ καὶ πλάθεις ἄσαι πάνω ἀπ' τὴ στείρα γῆ

Ποὺ ἀκούμπησα στὰ χεῖλη σου, σὰ μιὰν ὑδρία τῆ σκέψῃ,
Σὰν ἔρτη τὸ ἔρμο πρόβατο βελάζοντας φριχτὰ
— Στὸ δέετ' ὁ μαῦρος πιστικὸς — ἡ βρύση ἄς μὴ στερέψῃ,
Σὰν τῆ φωνή μου ἄς ἀκουστῇ νὰν τὸ καλὴ γλυκά.

* *

Ἦρτα ἀπ' τὴν ξάστερη κορφή, σὰν ἔκραζα τὸ βράδυ
Μὲς τὸν ἀσάλευτο βυθὸ τὸ ἀστέρι ὁποῦ κινῶ

Ρυθμίζοντας στο άπεραντο τῶν κουδουνιῶν κοπάδι
Τὴν ἄρμονία ποὺ δένουνε βοσκῶντας στὸ βουνό.

Καὶ ἀπόψε, ὅπως ἀνάτειλε πρωτόφαντο τὸ βράδυ
Καὶ μὲς τὸν κάμπο ὁ πόθος μου ἐπῆγε νὰ κοιμηθῆ,
Καταίθασα τὸ ἀπέραντο τῶν κουδουνιῶν κοπάδι
Ἡ ὀρχήστρα τοῦ στήν πράσινη κοιλάδα ν' ἀπλωθῆ.

Τὸ βέλασμα μὲ τὴ βοὴν ἐσθύστη τοῦ κυμάτου
Καὶ τὸ κοπάδι στῶν ἀφρῶν ἐχάθη τὸ χορό.
Κ' ἡ θλίψη ποὺ ἀκολούθησεν ἀργῆ τὸ πάτημά του
Στ' ἀχνάρια τοῦ ἔσκυψε νὰ πιῆ παρηγοριάς νερό.

Περ. «Ἀκρίτας», Τόμ. Γ' 1905, σελ. 9.

ΕΡΩΤΕΣ

Στὸν Μίλτωνα Βουτυρά

Ἐφάνη ἀπὸ τὰ ξώβραχα σὲ μιὰ σιγὴν ἐντάφια
Τὴν ὥρα ὅπου σφυρίζουνε περνῶντας τὰ πουλιά
Καὶ εἶχε τὰ μάτια δλάνοιχτα, μεγάλα ὡσὰν τάλαιφια
Καὶ στὸ κορμὶ τὸ χάλκινο τὰ δυσμικὰ φιλιὰ.

Στὰ δλάπαλα ξανθόμαλλα φωτὸς ἓνα στεφάνι
Τῆς δύσης, ποὺ ἐμαδιώντανε σὲ φύλλα ἀργὰ πλατυὰ·
Σὲ μιὰ σιγὴν ἐντάφια μὲς' ἀπ' τὰ βράχια ἐφάνη
Κι ὡσὰν νὰ τὴν ἐπλήγωσε τῆς δύσης ἡ σαΐτιὰ.

Κράταε στὸ χέρι ἐνὸς ἀγιοῦ πτερὸν ὅπουχε ἀφήκει
Τὴ σάρκα τοῦ ξεσκίζοντας, στὰ νέφια τὰ θολὰ,
Καὶ ὅπως τὸ χέρι ἀνάδεψε στὸ ἀγέρι ἢ φρίκη, ἢ φρίκη
Τῶν κορυφῶν ἐδιάβηκε καὶ ἀναίθηκε ψηλά.

Καὶ εἶδα· τὸ μούχρωμα ἔφτανε· τὸ δαίλι ἐνὸς χειμῶνα·
τὸ χέρι τῆς ἐσάλεψε καὶ μέσα στὴ σιγῇ
Τοῦ αἰθέρα βούηξε κι ἄστραψε χτυπῶντας μιὰ σφεντόνα.
Στὰ στήθη ἐν' ἄστρο μ' ἠβρυηκε κ' ἔπεσα ἐγὼ στὴ γῆ.

Περ. «Ἀκρίτας», Τόμος Γ', 1905, σελ. 9-10

Α΄

Ο ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΥΜΝΩΝ

Ἄστεριαιμέ, ώραία γενηὰ στὸν κρυσταλλένιο αἰθέρα
 Μὰς ἤρτες ἀντιλάμποντας χιλιόχρωμος στὰ βύθη!
 Τὰ γέλοια ἔσειωνταν, σὰν κλαριά στὸ βραδυόνε ἀγέρα,
 Σὰν κύματα ἀνασαίνανε μὲς τῇ σιγῇ τὰ στήθη.

Στῇ χλόη τοῦ κάμπου ἐστρώθηκεν ἀχτιδωτὸ τὸ χράμι
 Καὶ ὑψώνοντας πρὸς τῇ νυχτιὰ τὰ ἡλιοκαμμένα χέρια
 Στὰ οὐράνια κρούσταλλα νερά, ποῦταν τὰ σύγνεφα ἄμμοι,
 Σὰ μὲ κοχύλια ἐπαίξατε μαζεύοντας τ' ἀστέρια.

Καὶ ὁ γιός, ποῦ ἀκούμπασε μουσικῇ τῇ σάρκα του στῇ λύρα,
 Πρὸς τὸν πατέρα ἐγύρισε τὸ φλογισμένο πάθος
 Κι ὁ κάθε ἠχὸς μὲς τῇ σιγῇ πεσοῦμενο ἄστρο γύρα,
 Στὰ μάτια του ἦρ' ἀπέραντο γιὰ νὰ σβυστῇ, τό βάθος.

Ο ΓΙΟΣ

Πατέρα, δρόμον ἔκοψες στὰ νέφια καὶ στὰστέρια·
 Τὰ δάχτυλά σου πιάνοντας, σὰ νύχια ἀητοῦ στὸ βράχο
 Σαλεύοντας· ὦ, ἂν κράταγες τῇ σάρκα μου στὰ χέρια,
 Τὰ νύχια τους ὡς τὴν καρδιάν, ὡς τὴν καρδιὰ νὰ τᾶχω!

Στὸ λιοκαμμένο μου κορμὶ τὸ πύρινο αἷμα τρέχει,
 Κρούσταλλο ὀνοῦς μου καὶ φωτιὰ περνάει ὁ στοχασμὸς μου.
 Ἡ ἀνάκουστη τοῦ πόθου σου φωνὴ ποῦ μὲ κατέχει
 Ἄπ' τὸ φιλὶ ποῦ μ' ἐπλάσες εἶνε ρυθμὸς δικός μου.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Ἦταν στὸ πνέμμα ὁ ἀριθμὸς, σὰν τᾶστρα στῇ γαλήνῃ
 Τοῦ αἰθέρα, ποῦνε ἀσάλευτος στὸ χαλασμὸ τῶν ἡλιων,
 Βουβός, βαθὺς καὶ ἡ μυστικὴ τῆς δύναμῆς του δίνη,
 Ἦτανε οἱ κύκλοι οἱ ἄθλεφτοι τῶν ἀστεριῶν τῶν χίλιων.

Κι ἄξαφνα ξάστραψε ὁ ρυθμὸς, ὁ ἠχὸς βαθὺς ἀπλώθη
 Ἐλαμψε ἢ φλόγα, κ' ἡ καρδιὰ στὸν κόσμον ἐτοῦτο ἐστάθη,

Σά μὲς τ'άστέρια ἐστάθη ἡ γῆ καὶ πρὸς τὰ πάντα ἐδόθη,
Πρὸς τὴν αὐγὴ καὶ τὴν συχιὰ μὲνα ἥλιο μὲς τὰ βάθη.

Ἡ ΘΥΓΑΤΕΡΑ

Ἵπνος καὶ ξύπνος εἰν' ὄνειρο στὸ αἰώνιο πέρασμά σου·
Μάνα, φωτιά μ' ἐβύζαξες κείνη ἡ καρδιά μου ἀστέρι·
Τὸν τόθο μου ἐσὺ κοίμισε μὲ τὸ νανούρισμά σου,
Στὸ βλέφαρά μου ἀκούμπησε τὸ φωτεινὸ σου χέρι.

Ἡ ΜΑΝΝΑ

Μάτια μὲς τὸν αἰθέριο σας βυθὸ καὶ ἡ φύση φάσμα
Κιὰν μέσα σας δεχτήκατε νὰ φέγγῃ ἡ πλάση ἀκέρηα,
Εἶνε ἓνας σπόρος ποὺ ποθεῖ σὲ σᾶς νὰ γίνῃ πλάσμα
Καὶ σπόροι ἐπέσαν μέσα σας καὶ ὁ ἥλιος καὶ τ'άστέρια.

Κι ἂν κλείσουνε τὰ βλέφαρα, μιὰ μέρα σας νὰ δύσῃ
Δικό σας δρόμον ἔχετε σὲ ἀνατολὴ καὶ δύσῃ.

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ὡ ἀτάλευτε τοῦ τραγουδιοῦ βυθέ, ποὺ ὡτὰν πλεμάτια
Τοῦ πάγου ἀπάνωθε κυλᾶ, λάμπει στὸ φῶς καὶ ὁ ἦχος
Γαλήνια φέγγει μέσα σου, σὰ μὲ ὑψωμένα μάτια
Ἡ πλάση κιοῦτε ἀντίσκομα στὸ ρέμα σοῦ εἶνε ὁ στίχος.

Σὰν πλανευτοῦν τὰ μάτια μου μὲς τὸ βαθὺν αἰθέρα
Καὶ μὲ καλέσῃ ὁ ἴσκιος τους στὸ λογισμό σου πίσω,
Σκύφτω στὰ κρύα σου κρούσταλλα ποὺ φέγγει αἰώνια ἡμέρα
Τὴν ἴδια ἀκοίμητη μορφή 'σὲ σὲ νὰ καθρεφτίσω.

Β'

1

Νύχτες γλαυκές, ποὺ φέγγετε ἡ μιὰ σιμὰ στὴν ἄλλη,
'Ὡσὰ βουνῶν ἀνατολές, ἀπὸ τῆς γῆς τὰ σπλάχνα,
'Αγρύπνησα κυττώντας σας τὸ ἀστραφτερὸ κρουστάλλι
Καὶ δὲ σᾶς στάθη σύμφων, τῆς ἀναπνιᾶς μου ἡ ἄχνα.

2

Σὲ ραίνει γυρασε ὁ ἀφρὸς μὲ τῆς στιγμῆς τὰ κρῖνα.
 Νησάκι, εἶσαι στὰ κύματα σὰν ὁ καρπὸς στὸ φύλλο·
 Σὲ εἶδα ἕνα βράδυ, στὴ λοξή τοῦ ἀποσπερίτη ἀχτίνα
 Ἄπάνου-ἀπάνου ν' ἀναπνές, σὰν ἀφημένο μῆλο.

3

Ἄφιερωμένο στὴ μάνα μου.

Χῶμα ἀλαφρόν, ἐσύ, οὐρανὸς καὶ οἱ βράχοι σαρκωμένα
 Στὸ θόλο σου εἶνε σύννεφα· στὸν ἄσειστον ἀγέρα,
 ὦ! τὸ γλαυκὸ σου μέτωπο, τὸ μέτωπό μου ἐμένα
 Καὶ ἡ σκέψη μου κομμάτι γῆς ριγμένο στὸν αἰθέρα,

Σὲ σὲ χαμογελάει ἡ γῆ, σὲ σὲ ἡ πατρίδα ἀκέρη·
 Σπόρο τὸ χέρι μου ἔρριξε στὰ σπλάγχνα σου τὴν πέτρα·
 Σπόρον ἐδέχτη μου καὶ ὁ νοῦς, ἀπάνω σου τὰστέρια·
 Οἱ νόμοι, τοῦ παντὸς καρποί, νά, μοῦ ἐγενήκαν μέτρα.

Τώρα τὸ σῶμα μου χτυπᾷ στὴν ἔρμη χλόη σου κάτου,
 Ἄνθοὺς ἡ ρίζα ἐπόθησε κι' ἀνάγειρε ὁ κορμός.
 Κ' ἤρτε ὁ σεισμός, κ' ἐχτύπησε τὸ κύμα τοῦ χωμάτου,
 Λουλουδιασμένος πρὸς ἐμέ, τῆς γῆς ὁ Θεῖος παλμός.

«Ρόδο σοῦ ἐδώδιαζε ἡ καρδιά γιὰ τὴ δική μου ἀγάπη»

Πιά, δὲ θὰ σύρης τὸ χορὸ μὲ τὸ ρυθμὸ τοῦ δάσου,
 Σὰ στὴν καρδιά σου ἐχτύπαγεν ἀκέρηο τὸ φεγγάρι,
 Κι ἀπὸ τὰ θάμνα ὁ βούλγαρος κρατῶντας τὸ δοξάρι
 Μὲ τὸ βιολί του ἐστέναζε στὸ κάθε πάτημά σου;

Πιά δὲ θὰ πλώσης στὴ νυχτιὰ τὸ ἀστραφτερὸ μαντίλι,
 Δὲ θὰ χυθοῦν στίς κόρες σου, νερὰ ἀμεθύστου γύρω
 Καὶ δὲ θ' ἀνοίξουνε ἄλλο πιά, τρεμάμενα τὰ χεῖλη,
 Νὰ σκύψω ἐγώ, νὰ λιγωθῶ στὸ τρίσθαθὸ τους μῦρο;

Περ. «Ἀκρίτας», Τόμ. Γ', Ἰούν-Ἰούλ. 1905, σελ. 188-186.

Ο ΞΕΝΟΣ

*Αφιερώνεται στο Σπήλιο Πασαγιάννη
 που βρίσκεται στην Κέρκυρα.

— Ήνε, ποιός είναι ο τόπος σου και ποιό 'ναι τ'νομά σου ;
 — Κι αν είμαι ακόμα σ'δνειρο, ξένος ἐγὼ δὲν εἶμαι.
 Βλέπω γαλάζια ἀκρογιαλιά κ' ἐληές λιγνούφασμένες,
 Βλέπω καὶ κάστρο, στὸ γυαλί νὰ πέφτη τοῦ πελάγου.
 — Μὰ σὲ ποιὸν κάβον ἄραξε τὸ τρεχαντήρι ποῦρθε;
 — Τὸ πνίγει τοῦ νησιοῦ τὸ φῶς· μὰ κάλλιο ἐσὺ προβόδα,
 Δείξε μου ποῦναι οἱ κήποι σας, ποῦν' τὰ χρυσὰ τὰ μήλα.
 Καὶ μὴ μοῦ πῆς γιὰ τὶς χαλκὲς τοῦ θεοῦ Ἀλκίνοου σκύλλες,
 Μὰ κράτησε τοῦ περβολιοῦ τὸ φύλακα γιὰ νᾶμπω
 Καὶ κεῖ σοῦ λέω πῶς λέγομαι καὶ πῶς στὸν τόπον ἦρθα.
 Κ' ἔπειτα, δείξε μου, ὦ καλή, τὶς ἁγιασμένες στρατές,
 Ποῦ δ' Σολωμὸς συνήθαγε ν' ἀκολουθᾶ τὰ βράδια.

Περ. «Ὁ Νουμάς», Χρ. Γ', 16 Ὀχτ. 1905.

ΩΔΗ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

Βόγγει τὸ Ἴόνιο, στὸ νησί μου γύρα.
 Γιὰ μένα, ὄλο τὸ πέλαγο, μιὰ λύρα.
 Κι ὡς τὸ ἄτι, ποῦ τὸ πόδι του ὄλο σκάθει,
 Ὅμοια ἀνυπόμονο εἶναι τὸ καράβι.
 Σκυμένοι, σ' ἄτιμο τραπέζι οἱ ὀχτροί μου,
 Κρυφομιλοῦνε γιὰ τὴν ἀρετὴ μου.
 Ἀρνιέστε μου, οἱ μεθόκοποι, τὴ δόξα.
 Στους τοίχους μου, ὄλα κρέμονται τὰ τόξα.
 Δὲ σὰς ζητάει τὴ δόξα, ἐκεῖος ποῦ πάει,
 Μὲ τὶς ὀροσιές τοῦ Ἀπρίλη καὶ τοῦ Μάη,
 Δὲ σὰς ζητάει τὴ δάφνη, ἐκεῖος ποῦ θάρτη,
 Μὲ τὶς βροντὲς καὶ τὶς βροχὰς τοῦ Μάρτη
 Στὸ γυρισμό, σὰν τὸν ἀσύγκριτο ἄντρα.
 Γλίγορα, ἀρνιά, σφιχτῆτε μὲς τὴ μάντρα!

Περ. «Ὁ Νουμάς», Χρ. Ζ', 29 Μαρτ. 1909.

ΠΑΡΙΣΙ

Οἱ Γερμανοὶ ἔφτασαν ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι...

Βυζαντινοί, στίς Πύλες σας μπροστά ὁ ὀχτρός ἐφάνη!
Μάταιη, τῶν φωτοστέφανων ἡ ζωὴ ἀπὸ ψηλά
Καὶ τῶν Παρθένων τῶν στερνῶν πιδ μάταιο τὸ στεφάνι,
Ποὺ δέονται καὶ τὸ δάκρυ τους στὰ χώματα κυλᾶ.
Ἕμνοι, ψαλμοί, στενάγματα κατὰβαθα δειλά,
Μάταια! στίς Πύλες σας μπροστά, βαρὺς ὁ ὀχτρός ἐφάνη!

Ἀκοῦστε! γύρω δλόγυρα, βογγάει τὸ πάτημά τους
Στῆς θλίψης τῆς ἀνήκουστης τὴν τρίθαθη σιωπῇ,
Οἱ βάρβαροι, ἄχ, οἱ βάρβαροι! τραχὺ καὶ τ' ὄνομά τους·
Μὲ τῆς φωτιᾶς σᾶς ἔζωσαν τὴν ἄπονη ἀστραπή.
Γύρω ἀπ' τὰ τείχη ἀσώπαστο βογγάει τὸ πάτημά τους·
Σφαγμένοι μὲς τὸν ὕπνο τους, βρεθήκανε οἱ σκοποί.

Ὡ, λιτανεῖες ἀτέλειωτες, σταυροί, καμπανοκρούσια.
Μὲ μαργαριταρόρριζα πάθη τοῦ Θεοῦ ἱερά,
Ἀπ' τὴν πηγῇ τῆς Βάπτισης ἀπάρθενα νερά,
Φελόνια, δυσκοπότηρα χρυσόχυτα, ἔλα πλούσια,
Ἄγια Σοφιά, στίς λάμπες σου φωτὸς λαμπροῦ ἀνεροῦσα,
Βαρυὰ πετραδοκόλλητοι ψηλοὶ βωμοί, ἱερά,

Νὰ τὰ κεφάλια ἐφάνηκαν ἀπάνω ἀπ' τὰ μουράγια,
Σφοδρὸς ξεσπάει στοὺς δρόμους σου τοῦ Ξένου ὁ ποταμός,
Ὅσο νὰ λοιώσουν τὰ κεριά, νὰ διαβαστοῦνε τ' Ἄγια,
Μπροστά ἀπ' τὰ τετραδάγγελα, ὦ ἀνείπωτος καημός,
Φωτιά θὰ πιάση τὰ κλαριά τῆς δάφνης καὶ στὰ βέργια
Κι' ἀπὸ τῆ γῆ στὸν οὐρανὸ θὰ ν' ἀκουστῇ ὁ σεισμός.

Μὰ σὺ, ἱερὴ Μητρόπολη τῆς λευτεριᾶς ἡ μάνα,
Στὴν ὑστερνὴ τὴν ὥρα σου — τρισκότειδη βραδιά —
(Μαῦρα πουλιὰ τῆς συμφορᾶς, πετᾶνε τ' ἀεροπλᾶνα
Καὶ τὸ κανόνι ἀσίγητο σὰν κῦμα σὲ ἀμμουδιά)
Δὲν θὰ βαρέσης τὸ χαμὸ μὲ τῆ βαριά καμπάνα
Τῆς Παναγιᾶς σου, ἡ βουβὴ σοῦ σφίγγεται ἡ καρδιά!

Μηδὲ π' ὁ μάταιος στίχος μου, νὰ σὲ παρηγορήσῃ
 Στοχάστῃ, ὦ Μεγαλόχαρῃ! Μὰ ἀκοίμητος, ψηλὰ
 Σὰ στὸ Αἰγάλεω, θρόνο ὀρθό, τοῦ βάρβαρου ἔχω στήσει,
 Για νὰ μποροῦν τὰ μάτια του νὰ ἰδοῦνε τὰ θολὰ,
 Στῆς νίκης τοῦ τῆς σκοτεινῆς πνιγμένα τὸ μεθύσι,
 Τὸν ποταμὸ τοῦ αἱμάτου σου, πού, ὦ Δόξα! θὰ κυλᾷ.

Ἐφημ. «Νέα Ἑλλάς», 28 Αὐγούστου 1914.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΑ

Μὴν ξενοχτᾶς τὰ λείψανα, κρυφὰ μὴ λιτανεύεις
 τὴν ἀρετὴ, πού μυστικὰ μᾶς κάρφωσε, ν' ἀνέβεις.
 Τ' ἄγια κουφάρια, π' ὠχτίσαν τῆς λεβεντιᾶς τὸ κάστρο,
 Ἄπ' τῆ φωτιᾶ ὡς τὰ χαλάει, ἀνάβουν ἄφθαρτο ἄστρο.
 Μὲ τέσσερους ἀρχάγγελους, πού τὰ βιγλίζουν τώρα,
 Τ' ἀθάνατα ἄτια, ἀκράτητα, περνοῦν τῆ νεκροφόρα!
 Μὰ ἐκεῖ πού ἡ σάλπιγγα, θαμπὴ κυλάει ἀχῶ, στὰ σκότῃ,
 Νὰ ναναρίσει χαϊδευτὰ τὸν ὕπνο τοῦ στρατιώτῃ,
 Ὁ ἀχὸς π' ἀργοφτερώνοντας, σὰν κῦμα ἀναδιπλώνει,
 Βογγάει διπλά, βογγάει τριπλά, κι' ὡς πέλαο σὲ κυκλώνει.
 Καθὼς τὸ βασιλόπουλο π' ἀπὸ τοῦ παλατιοῦ του
 Τὸ παραθύρι, ἀκούει σκυφτό, τὸ σκάλισμα τ' ἀτιοῦ του,
 Γιατὶ ὄλ' ἡ νύχτα εἰν' ἔρωτα γιομάτῃ, ἀστροντυμένη
 — ὄλα χτυπᾶνε σὰν καρδιές, μὰ μιὰ τὸ περιμένει —
 Τῆ νιότη πού σοῦ δώρησε τῆς Παναγιᾶς ἡ χάρη,
 Πιά, Κωνσταντίνε, δὲ βολεῖ κανεὶς νὰ σοῦ τὴν πάρει!
 Μὲς τὸ λιθάνι ἑπτὰ φορὰς σοῦνε ἡ ψυχὴ λουσομένη,
 Ὅλες χτυπᾶν κρυφὰ οἱ καρδιές, μὰ μιὰ τις ὑπομένει.
 Σ' ὕπνο, σὲ ξύπνο, σ' ὄνειρο, σὲ τάμα δὲ σιμώνει,
 Κι' ὡς τ' ἀναμμένο σίδερο, ζητάει νὰ μπεῖ στ' ἀμῶνι!
 Τὸ τάμα πού τῆς ἔταξες, τὴν ὥρα π' ἀπ' τὴν κλίνῃ,
 τὰ χεῖλη σου πρὸς τ' ἄφραστον εἰκόμισμα εἶχαν κλίνει,
 Κι' ἀπ' ὄξω, λαὸς πού ἐγνώρισεν ἀλαλαγμόν, εἰσίγα
 Κρατώντας τὸν ἀνασασμὸ γιὰ τὸ γλυκό του Ρήγα!

Ἄκου, καλὲ καὶ δυνατέ, στητὲ καὶ τίμιε κι' ἔσε!
 Τούτη τῆ δεύτερη σιωπῆ ποῦ γίνηκε, ἄξια λύσε,
 Σὰ λειτουργός, ποῦ μυστικὰ τὰ χεῖλη του ἀναθεύει
 Μὲς στὸ ἑρὸ τῆς Τράπεζας ἀγγιζοντας τὰ σκεύη
 Γιατ' αὐδ' ἡ Νίκη, ποῦ στὶς νιὲς καρδιὲς φουντώνει, φτάνει
 Μὲς τ' ἄγιο δισκοπότηρο τ' ἀνάμα νὰ ζεστάνει.
 Οὐτ' ἡ βαριά δαλματική, τὰ ρόδα φορτωμένη,
 Τοῦ Νικηφόρου ὁποῦ στ' Ἄγιονόρος σὲ προσμένει,
 Μήτε ὁ δικέφαλος ἀητός, ποῦ ἀπὸ ζουμπρούτι σοῦχει
 Κεντήσει ἡ Δόξα στ' ἄλικο βασιλικὸ τσαρούχι,
 Μὰ ἡ Νιότη ποῦ σὲ πότισε τῆς Παναγιᾶς ἡ χάρη,
 Μετρώντας σου τὴν κάθε πνοὴ μὲ τὸ μαργαριτάρι
 Καὶ μὲ κρυφὰ ροδόσταμα γλυκὰ γιὰ νὰ κοιμᾶσαι,
 Χρυσὰ σταμνιά δλο βάρσαμο, στὸν ὕπνο, λούζοντάς σε!
 Μὴν ξενοχτᾶς τὰ λείψανα, κρυφὰ μὴ λιτανεύεις,
 Τὴν ἀρετὴν, ὁποῦ θεϊκὰ μᾶς κάρφωσε, ν' ἀνέθεις,
 Κάθε νυχτιὰ χιλιόδροσα, φέρνει ἀγκαλιὲς τὰ κρῖνα
 Καὶ τὰ πιθώνει μυστικὰ στὸ χῶμα τους ἡ Ἀθήνα!
 Κι' ἡ Νιότη βγαίνει πᾶσαν αὐγὴ, μὰ δίχως νὰ ζυγώσει,
 Γιὰ νὰ θαυμάσει, σιωπηλὴ, τὸν τάφο π' ὄχει ὑψώσει!
 Μόνο τῆ ζωὴ ποῦ σοῦ ἔδωκε τῆς Παναγιᾶς ἡ χάρη,
 Μετρώντας του τὴν κάθε πνοὴ μὲ τὸ μαργαριτάρι,
 Νὰ τὴν κρατήσης, ἄσπιλν, ἀμόλυντην ὡς μέσα,
 Τ' ἄδυτα μέσα τῆς ψυχῆς, πούναι ψυχὴ, ἡ ἀνέσα!
 Κι' ὅπως γεωργός ὁποῦ ζητάει βροχὴ γιὰ τὰ σπαρτά του,
 Τὸ χῶμα μόνο γνιάζεται π' ὄλο θαμπώνει κάτου,
 Ὅσο ποῦ ἡ μαύρη συγνεφιά, τὸν οὐρανὸ σκεπάζει
 Κυλᾶ ἡ βροντὴ, φέγγ' ἡ ἀστραπή, δυὸ καὶ τρεῖς στάλες στάζει,
 Μὰ ξάφνου μὲ τοῦ κερανοῦ τὸ σκούξιμο ἡ πλημμύρα
 Τῆ γῆ χορεύει, ὑψώνοντας τὰ πλέον ἀδρά της μύρα,
 Κάποιοι εἴμαστε ποῦ τὸ στέρεο φορώντας ἀποφόρι
 Τῆς Μοίρας, σηκωνόμαστε κοντὰ σου, Σταυροφόροι,

Τὴν ὥρα δ'που κρινόθωρο, θ' ἀνοίγει τὸ ὄνειρό σου,
Στρατιῆς ἀγγέλων νὰ ταχτοῦν μαζί μας, στὸ πλευρό σου,

*Ἐφημ. «Ἀκρόπολις», 11 Δεκεμβρίου 1916.

ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ ΤΟ ΚΑΜΙΝΙ

Ἰπακοή κ' ἡ ἀναπνοή, σὲ θάμπος μου καρφώνει
Τὸ νοῦ, ἐνῶ γύρα μου τὸ φῶς τὸ ἀνέλπιστο κορφώνει.
Ἀπάνου ἀπ' τὰ παράταιρα κι' ἀπὸ τὴ μάταιην ὥρα
Στὸν αἰῶνα φέγγε ἀτάραχη ψυχὴ, ἀγαλματοφόρα.
Θερμὰ σὲ ζώνει ἀστέρωμα καὶ μαντικὰ χτυπᾶνε
Γύρα σου, οἱ κόσμοι ἀθάνατοι, ποῦ καὶν καὶ σὲ κυττᾶνε.
Γαλήνη μεγαλόχαρη, στὸν ἄχαρο κυκλῶνα,
Τῆς πίστεως ὡς ἐστύλωσες τὴ μαρμαροκολῶνα,
Κι' ὀλόβωλη, ἀκατάσyrτη στὸ πείσμα τῶν ἀνέμων
Φωτᾶς, σὰν ἡ πανσέληνος, τὸ πέλαο τῶν πολέμων,
Διῶξε τὸ μαῦρο σύγνεφο, νὰ λάμψει ἡ θεία κοιλάδα,
Μ' ὄλα τὰ κρίνα τῆς ὀρτά, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἡ Ἑλλάδα!
Κι' ἂν τὸ χαλκεύει ἡ μοίρα τῆς νὰ φέξει μιὰν ἡμέρα,
Ποῦ ὡς αἶμα ταύρου ἡ σάλπιγγα, νὰ βάψει τὸν ἀέρα,
Κι' ἂν σκούζει σύνταχα ὁ βαλμᾶς, φορώντας τὴν κορώννα,
Τοῦ Σατανᾶ, στὰ σκοτεινά, μὲ τὸν τυφλὸ λεγεῶνα,
Τ' ἀκάθαρτο συγκρίνοντας τὸ πνέμα μ' ἓνα στόμα,
Καθὼς μὴνάει τῶν κορακιῶν τῶν ψοφιμῶνε ἡ βρώμα,
Κι' ἂν ὡς κυττᾶνε οἱ Σάτυροι στοὺς ὑπνοὺς τῆς μιᾶ Νύφης,
Κι' ὅπως ὁ λάγνος πίθηκος, ποῦ τὰ κρυφά του γλύφει,
— ἔτσι τὸν ξένο, ὀλόγυρα, στ' ἅγια του πέλαγα, εἶδα —
Σὲ ἰδεῖ μὲ μάτια ἀλλοίθωρα, γῆ τοῦ Ἥλιου, ὦ Τιτανίδα,
Ἀπάνω ἀπ' τὰ παράταιρα, κι' ἀπὸ τὴ μάταιην ὥρα,
Στὸν αἰῶνα, φέγγε, ἀτάραχη ψυχὴ, ἀγαλματοφόρα!
Πῶς, μπρὸς στὴν ἅγια-κοινωνιὰ τᾶνδ' ὁ ἀσκητῆς νηστεύει,
Νιώθει ὁ κρυφὸς ἀγῶνας του βαθειά του νὰ θεριεύει,
Ὡς ποῦ ψυχὴ κι' ἀναπνοὴ στὴ δόξα του καρφώνει
Τὸ νοῦ, ἐνῶ γύρα του τὸ φῶς τὸ ἀνέλπιστο καρφώνει,
Ἄντρας, γυναίκα, γέροντας, παιδί, παρθένα, ὀμπρὸς σου,
Μὲ τὸ κομμάτι τοῦ φωμιοῦ, θεριεύει, νὰ ὁ λαός σου.
Κι' ἂν αὔριο ἔρτει ὁ ἄγγελος τοῦ δοξαστοῦ θανάτου,